RENDKÍVÜLI SZÜNET

Kedves Deák téri Testvérek!

Sajnos március közepe óta, bizonytalan ideig szünetelnek a hétközi alkalmak és istentiszteletek a Deák téren a kialakult járványhelyzet miatt. Úgy gondoljuk, hogy a hírlevél mégis olyan kapcsolattartási lehetőség, amiről ezekben a nehéz hetekben, hónapokban sem mondhatunk le, hiszen vannak, akik számára az internet világa távoli és idegen. Ezért szeretnénk az ünnep idején ebben a „klasszikus" formában is áhítatokkal, igei üzenettel bátorítást, segítséget nyújtani. Azonban bíztatunk mindenkit arra is, hogy keresse fel a **www.deakter.hu weblapot**, ahol naponta friss lelki táplálékot is találhatunk és a vasárnapi istentiszteletek is megtekinthetőek felvételről.

A Duna Tv virágvasárnap 11 órától Bonyhádról, a Kossuth Rádió nagypénteken 10 órától Beledről, húsvét vasárnap pedig este 6 órától a Deák térről közvetít istentiszteleteket.

Igét hirdetnek: Aradi András esperes, Ihász Beatrix esperes és Kondor Péter püspök.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy lelkészi hivatalunk a továbbiakban is hétfőn, szerdán és pénteken délelőtt 9-11 óráig tart telefonügyeletet. Az úrnaterem szintén ugyanebben az időben látogatható.

Gyülekezeti tagjainkat bátorítjuk, hogy a korlátozott személyes kapcsolattartás idején is figyeljünk oda egymásra, telefonon, e-mail-ben is keressük testvéreinket!

Bizakodó reménységgel kérjük a kegyelem Urát, hogy 2020-ban is Ő legyen „oltalmunk a zivatarban"!

Hozzá fordulunk imádságban, hordozva gyülekezetünk és családjaink minden tagját, időseket és fiatalokat, orvosokat, betegeket, egészségeseket egyaránt.

SMIDÉLIUSZ GÁBOR

ÁHÍTAT

Virágvasárnap

„Amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel királya!" (Jn 12, 12-13)

„Áraszd ránk kegyelmedet, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben!" (Zsolt 90,14)

Bizonyára elgondolkodtunk már azon ezekben a hetekben, hogy minek tudunk a jelen körülmények között igazán örülni? Hol található a jókedv forrása? Van aki azt vallja, hogy neki a természet mindig megújuló arca ad örömöt. Más az elért eredményeknek, a megszerzett dolgoknak, a felmutatható értékek birtoklásának tulajdonít lelkesítő erőt. Annak, aki a kapcsolatokban él, felértékelődnek a találkozások, telefonok. Nyilván mindannyian boldogok vagyunk, ha egy szerettünk felhív, vagy egy kedves arcot pillantunk meg, még ha csak távolról is. A másoktól kapott pozitív visszajelzések lendületet, új erőt adnak életünkre, helyzetünkre vonatkozóan.

Ezek a jól ismert örömforrások azonban mind az idő és a körülmények függvényei. Nincs hatalmunk felettük. Elmúlhatnak, mint a pillanat, és fájó emlékük jelzi, hogy emberek vagyunk és halandók. Jöhet egy nem várt helyzet, egy világjárvány, és mindaz, amire számítottunk, amit terveztünk semmivé válik. Jogos a kérdés: Van-e valami állandó, örök? Létezik-e a belső derűnek, a hilaritásnak egy kiapadhatatlan kútja, amiből bármikor, bármilyen körülmények között meríthetünk? Ismerünk-e valamit, ami megvigasztal veszteségeink és a legmélyebb gyász idején?

A 90. zsoltár írója ismer – nem valamit, hanem Valakit, aki maga a teremtő Isten. Az ő közelségében a halandó ember átéli a szeretetet, az isteni kegyelem kiáradását, azt a csodálatos sodrást, mondhatnánk flow élményt, amely napról napra erőt ad az életre való igent mondáshoz. Isten ismeretéből fakad az el nem múló öröm. Annak a felismeréséből, hogy ő igent mondott ránk, fontos neki életünk, sorsunk. Ahogyan a nap fényét, melegét sem érdemeljük meg, hanem kivétel nélkül mindenkire árad, úgy Isten szeretete is kiárad felénk, azzal a különbséggel, hogy Jézusban emberi mértékűvé, befogadhatóvá, személyessé és viszonozhatóvá lesz ez a szeretet. Megújítja naponként életünket, megtisztít, és felemel.

Virágvasárnap ünnepén Jézus királyként vonul be Jeruzsálembe. Örömmel fogadja őt

az ünneplő tömeg, kiáltásuk a hozsanna eredeti jelentése: „Segíts meg!" azt fejezi ki, hogy személyében megsejtik az emberek azt, aki felettük áll és kezében tartja sorsukat. Ami akkor és ott elkezdődött az örömteli ünnepléssel, az nagypénteken, a kereszten lett valóság: örömünk múlhatatlan alapja és forrása. Az elhagyatottságban, a szenvedésben és magányban elvégeztetett, hogy Isten szeretetébe fogad mindenkit. Van tehát okunk örülni, hozsannázni akkor is, amikor fáj.

Hiszen Krisztus szenvedése élet, örök élet forrásává lett számunkra. Rámutató jel a feltámadás dicsőséges örömére, az élő Istennel való találkozásra, amely ránk is vár.

Hozsannás napokat kívánok mindenkinek!

GERŐFINÉ DR. BREBOVSZKY ÉVA

Isten jósága, ha ugyan bíznánk benne

Estefelé odaröpült két madárka, akik a doktor kertjében fészket raktak volt, de gyakran elriasztották őket az emberek, akik ott jártak-keltek. Ezt látva így szólt a doktor: – Ó, te drága kismadár, ne menekülj! Szíves-örömest kegyeimbe fogadnálak, ha hinni tudnál bennem! Ugyanígy mi sem bízunk és nem is hiszünk Urunk Istenünkben, aki pedig minden jót adott és teremtett nekünk, pedig hát nem akar agyonütni minket, hiszen a Fiát adta értünk!

Luther Márton - Asztali beszélgetések

ÁHÍTAT

Nagycsütörtöki hiánycikk

„Emlékezetessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az Úr.”
(111Zsolt 4)

Az úrvacsora évében különös és tanulságos böjtöt kell megtapasztalnunk, megélnünk, elhordoznunk. Ez talán éppen nagycsütörtökön a legnyilvánvalóbb. Most nem húsételekről kell lemondanunk a böjti péntekeken – mint ahogyan ezt eleink szigorúan megtartották – vagy nagypénteken és nagyszombaton, mint ahogy még mindig gyakoroljuk evangélikus közösségekben. Nem kávétól, csokoládétól, édességtől, alkoholtól, élvezeti cikkektől tartózkodunk jelképesen, hogy ezen keresztül egy minimális töredékét érzékelhessük annak, hogy Krisztus milyen mérhetetlenül, összehasonlíthatatlanul nagyobbról mondott le értünk. Egészen pontosan az életéről. Hiszen Ő “engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil2, 8)

Ezen a nagycsütörtökön nem jóléti szalonhiányaink szorongatnak, hanem egy valódi, érvényes, félelmetes ínség. Kényszerű módon nem lehetünk közösségben sem egymással, sem Krisztussal. Ezen az ünnepen ez méginkább kell, hogy fájjon, feszítsen, nyugtalanítson. Most derül ki igazán, hogy a hiánycikk nem a szájmaszk, a nylonkesztyű, a konzerv vagy a fertőtlenítőkendő, hanem az úrvacsora hordozó, vigasztaló, erőt adó találkozása. Amit most nem érhetünk el olyan magától értetődő természetességgel; az az Isten országának ennyire egyértelmű betüremkedése a hétköznapjainkba, a valóságunkba. Az örökkévalóság reménységet adó jelenléte ebben a múlandó, halandósággal átitatott világban.

Merőben szokatlan, hogy órák, napok, hetek alatt megdőlnek a magukat évtizedekig,

évszázadokig tartó, magukat „teológiainak” feltüntető viták, szembenállások. Ami korábban felekezeti feszültségeket okozott, az most hirtelen egészen jelentéktelenné vált. Nem a technikai szempontok érvényesülnek, hanem éppen a hiány, a szükség miatt az egyetlen lényeges! Az óhaj, a sóvárgás. Jézus szava. A kenyér és a bor íze a szánkban. A tanítványi kör, még azzal a megátalkodottal együtt is, akit nem annyira szívleltem. A bűnbocsánat igéi, mert annyi lelki szemét, feszültség, szembenállás, méreg, félelem, bizonytalanság gyülemlik fel bennünk.

Hiányzik? Hiánycikk?

Most akkor jó, ha azt tudjuk mondani: igen, nagyon.

Ugyanakkor a zsoltáros biztató, többezeréves mélységből feltörő szavait is meg

kell hallanunk. Érdemes rá figyelni, odafordulni felé, mert komoly tapasztalat, hagyomány az, amivel szolgál nekünk. Annak a tradíciónak a hiteles tolmácsa, amely átélte és továbbadta az Isten csodálatos szabadításának eseményeit, történeteit. De tanúja volt annak is, amikor mindezt már feledésbe merült, megkopott az emberi emlékezetben. Amikor figyelmeztetni kellett arra, hogy Isten kegyelme és irgalma nem üres nosztalgia, hanem érvényes és élő ígéret a benne bízók számára.

Hiszem, hogy most éppen a hiányon keresztül ébreszt bennünket Urunk. Nem a kegyelmét, irgalmát, szeretetét vonta meg tőlünk. Éppen ellenkezőleg, most arra tanít, hogy becsüljük meg azt, ami máskor természetes. Értékeljük, sőt magasztaljuk a csodát, ami rituálévá szelidült. Fogadjuk el jobban egymást a különbözőségeinkben is! Kössük hozzá az életünket méginkább mint eddig, hiszen nélküle nem sokáig bírnánk a magunk erejéből.

SMIDÉLIUSZ GÁBOR

ÁHÍTAT

Nagypéntek

Meggyógyultatok

„Az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.” (1Péter2,24b-25)

„Az akarat mindig szolga,” – írja Ravasz László – „de olyan szolga, aki szabadon választja meg a maga urát.”

Péter apostol levele idézett szakaszában szolgákhoz szól. Olyan emberekhez, akik minden bizonnyal nem önszántukból lettek valamely úr szolgájává. Talán eladósodtak, vagy a vesztes oldalon álltak egy háborúban, vagy egyszerűen beleszülettek a szolgasorba. Napirendjükről, mozgásterükről, feladataikról mások rendelkeznek. Ki vannak szolgáltatva uruk kénye-kedvének. Alkalom adtán el kell, hogy viseljék az oktalan szidást, a megaláztatást, akár a verést, a testi fenyítéseket is. Sebeket kaphatnak uruktól. Bottal ütött testi-, és szavakkal okozott lelki sebeket. Nincs módjuk szabadon megválasztani, melyik úrnak szolgálnak.

A Péter által megszólított szolgák azonban valamiben különlegesek. Megismerték

ugyanis a megfeszített, s harmadnapon feltámadott Krisztust. Felismerték benne a lelkek pásztorát és gondviselőjét, és megtértek hozzá. Követőivé lettek, és ezt a kapcsolatot megpecsételték a keresztséggel. A kényszerből szolgált urak mellett van immár egy olyan uruk is, akit szabadon választhattak maguknak. Aki nem őket sebzi meg, és nem őket betegíti, – szóval, botütéssel, rájuk pakolt terhekkel, – hanem maga vállal sebeket értük. Olyan úr ő, aki nem a szolgát alázza meg, hanem maga ölt szolgai formát, és tűr megaláztatást, a legkisebbek, és legkiszolgáltatottabbak, a legelesettebbek felemeléséért.

Aki őt választja lelke urának, aki hozzá tér, az ő követőjéül szegődik, azt ő felszabadítja. Az kiutat találhat a szorongató körülmények okozta félelem és kiszolgáltatottság nyomása alól, és gyógyulásra lelhet lelki sebei kapcsán. Az ilyen szolga már urától nem puszta elvárásokat, hanem megbecsülést és szeretetet tapasztal. S mindez formáló erővé, támasszá, igazi lelki táplálékká válik számára. Ezt élhették át Péter kortársai. Szolgák, akik szabaddá-, lélekben megsebzett emberek, akik épekké lettek.

De nem csak hozzájuk, hanem a mindenkori szolgákhoz szólnak Péter sorai. Hisz ha a rabszolgaság intézménye hivatalosan meg is szűnt környezetünkben, rabtartó erők, félelmek, elvárások, sötét indulatok, függőségek és szorongató körülmények bőven akadnak. Úrként tartják markukban gyakran a mi lelkünket is. Nagypéntek véresen megrendítő képei azonban előttünk is megelevenítik a lelkek szabadító és gondviselő Pásztorát. Akinek sebei nekünk is a gyógyulást és a szabadulást hirdetik. Így az apostol szavai ma már rólunk szólnak: Az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

CSELOVSZKY FERENC

ÁHÍTAT

Húsvét

Kezdődik!

Kezdődik! Látod?! Elkezdődött. – Mondta suttogva az egyik jó barátom, akivel órák óta hangtalanul együtt gubbasztottam egy madármegfigyelésre átalakított vadászles tetején. A tavat kémleltük és figyeltük az eget. Egész addig egyetlen madarat sem láttunk. Egyszer csak elrepült a fejünk fölött egy vadliba, az első. Méltóságteljesen leszállt a tó vizére és birtokba vette a hatalmas tavat. Pár perc múlva a látóhatár szélén megjelentek a V-alakban repülő madárrajok. Több, mint tízezer madár suhant el a fejünk fölött három óra leforgása alatt. Néma csodálattal, megrendülten néztük őket. A négy égtáj felől érkező vadludak ezrei sajátos rendezettségben repültek és szálltak le. Néztem őket és az ötlött fel bennem, mintha ez a jelenség az utolsó idők és a feltámadás különleges természetbe kódolt előíze és parafrázisa lenne.

A kietlennek és élettelennek tűnő vidéken megjelenik az első. Az Első, aki utat- és irányt mutat. Az Első, akire talán nem is figyelnek. Olyannak tűnik, mint egy a sok közül, de csak

miután Ő birtokba vette az „új világot”, utána érkezhetnek a többiek; a többiek tízezrei, milliói.

„Első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.” (1Kor 15,23)

„Kezdődik! Látod?! Elkezdődött.” Valami igazán fontos és lényeges kezdődött el Húsvét hajnalán. Nem is tudjuk felfogni, mi minden történt azon a reggelen. Hogyan is tudná felfogni a véges emberi elme a feltámadás csodáját, ha nem maga Jézus lépne felénk, ha nem maga Jézus válna útitársunkká, hogy elvezessen a megértésig, a felismerésig.

Nézd csak, Ő ott az első. Ő az, Aki ki tudta tárni azt a kaput, amely korábban mindig, mindenki előtt zárva volt. Ő az Első; egy kis idő és jönnek a többiek is, akik követik Őt. Ő mondja nekünk is: *„Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pok ol kulcsai.” (Jel 1,17-18)* Kezdődik! Látod?! Elkezdődött.

KOVÁCS ÁRON

ÁHÍTAT

Hol lakik az Isten?

Gondolatok mennybemenetel ünnepére

Legtöbbünk számára vannak fontos helyek, jelentős terek, melyekhez élményeink, spirituális, szakrális tapasztalataink kötődnek. Ahol megérezhettünk, megélhettünk valamit az Istennel való találkozás megrendítő, mégis nagyszerű élményéből.

Talán az épület architektúrája, a fények – árnyékok játéka, a tér érzetének különlegessége, az otthonosság vagy éppen az egyediség, a megismételhetetlenség nyűgözött le, ragadott meg. Emlékek és kötődések, családi hagyomány, évtizedek, évszázadok rétegeiben. Segíthetnek kapcsolópontot találni, hogy megtapasztalhassuk Isten jelenlétének csodáját.

Megszentelt és felemelő pillanat, ha a tér kinyílik, megváltozik, helyet ad a hétköznapi mögül előlépő szentnek, másnak, isteninek. Aki ezt valaha is átélte, az tudja, hogy újra és újra szüksége van a feltöltő, megerősítő, lendületet adó találkozásra. Éppen ezért látogatunk el újra és újra a számunkra fontossá vált helyekre, lépünk be megújulást remélve a templomtérbe is. Ezért van jelentősége a zarándoklatoknak, a csendszigetként felfedezett, az Istennel és önmagunkkal való találkozás lehetőségét kínáló helyszíneknek.

Mégis tévedés azt gondolni, hogy rögzíteni, garantálni, helyhez és időz tudjuk kötni az „Úr érkezését”.

Az ószövetség krónikása örökítette meg számunkra Salamon király templomszentelési imádságát, amelyben érdekes módon kerül elő ez a dilemma. "De vajon lakhatik-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még az a ház, amelyet én építettem?" (1Kir 8,27)

A nagy templomépítő király őszinte beismerése ez. Mindkét kérdése arról tanúskodik, hogy az Úr az az Isten, akinek nem lehet templomot építeni, aki nem köthető semmilyen más alkotáshoz – ellentétben más népek isteneivel.

Az ószövetségben nincs is elfogadható magya-rázata, megoldása ennek az ellentmondásnak.

Mennybemenetel ünnepén azt az üzenetet kell meghallani, hogy Dávid házának temploma mégis felépült! Noha nem kőből, fából, fémből van az anyaga – hogy szakrális tér, biztos pont legyen az ismeretlen és fenyegető világ közepén, ahova be lehet menekülni vész esetén – hanem a legbiztonságosabb menedék!

János evangélista őrizte meg magának Jézusnak a szavait a samáriai asszonnyal való beszélgetésében:

„Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra , amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Eljön az óra és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának." (János 4, 21-23)

Ez a ház, ez a templom biztos, védett menedék mindenki számára, bárhol is éljen a világban. A világ közepe, centruma, teljessége már nem térhez és helyhez kötött. Hiszen Jézus azért lépte át ennek a világnak a korlátait, hogy örökre velünk maradjon.

Hogy ma is, jelenlétével, szavával, igéjével felemeljen, magához vonzzon, magához emeljen, elérhető lehessen bárhol, ahol figyelnek az Ő hangjára. Templomon kívül és templomban egyaránt.

SMIDÉLIUSZ GÁBOR

Dicsérő ének

Gryllus Dániel zenéjére írta: Lackfi János

Dicsérem, aki eget teremtett,
Dicsérem, aki földet teremtett,
Dicsérem, aki bajtól megmentett,
Dicsérem, amíg lélegzek!

Dicsérem, mert a vérem keringhet,
Dicsérem, amíg reám tekintget,
Dicsérem, aki adott rám inget,
Dicsérem, aki óv minket!

Dicsérem, adott búzát, szerelmet,
Dicsérem, hiszen enyém e gyermek,
Dicsérem, hiszen sokan szeretnek,
Dicsérje, aki szerethet.

Dicsérem őt, ki ad minden percet,
Dicsérem, kinek minden szú perceg,
Dicsérem, aki az égbe felment,
Dicsérem, aki megmentett.

Dicsérem, hisz ez a szolga dolga,
Dicsérem, szívem atyának mondja,
Dicsérem őt, ki szemem lefogja,
Dicsérem ébren s álmomban.

Gondolatok az Úrvacsoráról – az úrvacsora évében

„Mint egykor azok az emmausi tanítványok, úgy érhetjük mi is tetten az élő Jézust az úrvacsorai asztalközösségben, aki velünk marad, ha esteledik, s ha életünkre nyomasztó gondok vetnek is sötét árnyakat.” (Cselovszky Ferenc)

Március 15-e óta templomunk ajtaja bezárult és virtuális istentiszteletre hívogatunk gyülekezeti honlapunkon: www.deakter.hu, és a Deák téri youtube csatornánkon. Azóta az Úr szent vacsorájának ünneplése is szünetel közösségünkben – és ez pont az úrvacsora évében történik – a járványügyi helyzetre való tekintettel.

A nyomasztó gondok, félelmek nemcsak az emmausi tanítványokat szorongatták, bennünket is körülvesznek, elzárnak egymástól. De vajon falat emelhet-e a bizonytalanság Krisztus és népe közé? Ha reménységünk szerint valóságosan majd csak néhány hét múlva élhetünk ismét a szentséggel, az nem jelenti Krisztus távollétét életünktől, közömbösségét sorsunk alakulása iránt. Az ő szeretete különösen is az úrvacsora ajándékában nyilvánul meg irántunk.

Az úrvacsora szentsége Isten jóakaratának, kegyelmének jele. Hiábavaló azonban a szertartás, ha hiányzik mellőle a hit, amely bizonyos afelől hogy itt bűnbocsánatot kapunk, és Krisztussal találkozunk. Az oltárnál Krisztus jótéteményeire emlékezünk: halálára és feltámadására, és az ő ajándékaiban részesülünk. Amikor távozunk, a hálánkkal, az egymás felé végzett szolgálattal mutatjuk meg, hogy nagyra becsüljük Isten ajándékait. Ezért nevezték el az egyházban eucharisztiának, hálaadásnak a szentséget. Isten bocsánatának megtapasztalása mindig örömre indít, felszabadít a jóra.

Az úrvacsorában Jézus a házigazda, ő hív a közösségbe. Ez a közösség abban áll, hogy Krisztusnak és szentjeinek minden lelki javában részesedünk, de részesülünk a test tagjainak terheiből és szenvedéséből is, minden dolgunk közös lesz. Ebben van a biztatás: nem egymagad küzdesz! Kísértések, bűn ellen erőt nyerünk ebben a közösségben. Ez a táplálék vígasztalásra, erősítésre adatott. Ágoston egyházatya hangsúlyozta: ez az eledel éhező lelket keres, vágyakozó, rászoruló, megszomorodott lelkeket. Hit által lesz mindez a miénk. De vigyázzunk: nem a hitünk teremti meg Krisztus jelenlétét az úrvacsorában, hanem a hitünk befogadja mindazt, amit Krisztus teremt és ad az ő asztalánál.

Az ige különbözteti meg ezt a szentséget és teszi azt, hogy az nem egyszerűen kenyér és bor. Ágoston tanítása szerint: „az ige társul az elemhez és szentséggé lesz” ha eltávolítod az igét, vagy ige nélkül nézed a szentséget, nem marad semmid a puszta kenyéren és boron kívül - vallja Luther Márton.

Végül, az úrvacsora összekapcsol minket a tér és idő korlátain felül a tőlünk távol lévőkkel és az előrementekkel. Együtt ülünk Jézus asztalánál az örök jelenben, hisz ami nekünk reménység, az már nekik bizonyosság. Talán a mostani úrvacsora-böjt megtanít minket arra, hogy jobban megbecsüljük a szentséget és vágyódjunk rá, éljünk vele, amikor csak lehetséges. Ezért imádkozunk.

GERŐFINÉ DR. BREBOVSZKY ÉVA

1 %

Rendelkezés személyi jövedelemadó 2x1 százalékáról

Felhívjuk a Testvérek figyelmét, hogy akik korábban valamely egyház javára felajánlották adójuk egy százalékát, – amennyiben másként nem rendelkeznek – az adó egyházak számára felajánlható egy százalékát idén is ugyanennek az egyháznak folyósítják majd.

Az **alapítványi egy százalékok esetében pedig évente újból szükséges rendelkezni**! Kérjük Testvéreinket, adóbevallásuk elkészítésekor legyenek erre tekintettel!

Ezúton is megköszönjük mindazok támogatását, akik adóbevallásuk elkészítésekor személyi jövedelemadójuk egy százalékáról rendelkezve gyülekezetünk alapítványát jelölik meg kedvezményezettként. A 2019. évről készített adóbevallás alkalmával is tisztelettel kérjük ezt a támogatást.

Minden támogatást ezúton is köszönünk!

Magyarországi Evangélikus Egyház
Technikai szám: 0035

Insula Lutherana - Evangélikus Sziget Alapítvány
Adószáma: 18066995-1-41

Gondolatok az Úrvacsoráról 2020

Virágvasárnap

Az úrvacsorai oltár és az örökkévalóságban a királyi menyegző ugyanaz az asztal. A két végén ülünk: a még ittlévők és azok, akik előrementek. Mindazok, akik nem utasították vissza Jézus meg nem érdemelt, de személy szerint érvényes meghívását.
Hafenscher Károly

Nagycsütörtök

Nem halálra esszük magunkat, hanem életre, ha Jézus asztalának vendégei vagyunk. Nem a mulandó testünket táplálja, mely visszatér a porba, hanem az örök életünket, melyet Isten újjáteremtő szeretetéből várunk.
Hafenscher Károly

Nagypéntek

Malom és présház, zúzda és sajtó: tápláló kenyér és serkentő bor születik e helyeken, melyek emlékeztetnek arra, ahogy élet és megváltás termett a vesztőhelyen, a Golgotán.
Cselovszky Ferenc

Húsvét ünnepe

Egy növényről ezt a meghatározást olvasom: „Mindenre fürgén felkapaszkodik, és kitartóan ragaszkodik támaszához". Ez a növény a borostyán. Ha külön írjuk: bor ostyán, akkor az az úrvacsora. Jó lenne, ha az ezzel kapcsolatos hitünk is ilyen lenne: mindenre fürgén kapaszkodik, és kitartóan ragaszkodik támaszához.
Fabiny Tamás

Húsvét hétfő

Minden úrvacsoravételkor átélhetjük az emmausi csodát: szemünk megnyílik, és rácsodálkozhatunk a megtört kenyérben jelen lévő Úrra, aki örömöt, friss erőt ad küldetésünk betöltéséhez.
Gáncs Péter

Az úrvacsora a jelen lévő Krisztussal való találkozás: a szentség vételekor belépünk Krisztus világába, és Krisztus belép a mi világunkba.

GERŐFINÉ DR. BREBOVSZKY ÉVA

PROGRAMVÁLTOZÁS

Konfirmáció, nyári táborok 2020!

A jelenleg fennálló különleges járványhelyzet sok olyan tervezett alkalmat, programot is kérdőjelessé tett, amelyek természetes részei voltak közösségünk életének.

Ezekkel kapcsolatban sajnos nem tudunk még biztosat mondani. Úgy látjuk, hogy a konfirmációt az eredeti időpontban biztosan nem, de talán pünkösd ünnepén, május 31-én meg tudjuk tartani. Reménység szerint addigra olyan körülmények lesznek, hogy ezt a tervünket valóra tudjuk váltani Urunk segítségével.

A gyermek, ifjúsági, családos, és a testvérgyülekezeti táborokkal kapcsolatban a szervezők a helyzet alakulását figyelemmel kísérve, az állami és egyházi aktuális rendelkezéseknek megfelelően tájékoztatni fogják az érintetteket az egyes programok megrendezését illetően.

Köszönjük mindenki megértését, kérjük, hogy ezeket az ünnepeket, programokat, fiataljainkat, családjaikat is hordozzuk imádságban!

IDÉZET

Csakis Krisztusra számítsunk és támaszkodjunk

– Hát jól van: ha már erre a férfiúra, Krisztus Urunkra, Isten Fiára fogadtunk, ő bizonyosan nem hagy cserben minket. Életünk és fennállásunk rajta múlik; ahol ő megmarad, ott magunk is megmaradunk; különben semmi olyasmit nem tudok, amire támaszkodhatnék. Ezért hát, ha Krisztus él, akkor nyilván tudja, hogy mindent az ő kedvéért cselekszünk és szenvedünk prédikálással, tanítással, tollforgatással. Ahogyan ezt a világ is tudja, és mi magunk is tudjuk: Őrá fogad- tunk, ő segít is rajtunk; vagy pedig134 összedől a világ, és nem állhat fenn tovább.

(Luther Márton - Asztali beszélgetések)

Impresszum

Húsvéti levél
A Pesti Evangélikus Egyház Deák téri Egyházközség
negyedévente megjelenő hírlevele
2020/1. szám

Szerkesztők:
Cselovszky Ferenc
Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
Smidéliusz Gábor

Kiadványszerkesztés:
Bodai Tamás

Nyomtatás:
VIRTUOZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Kapcsolat:
Pesti Evangélikus Egyház, Deák téri Egyházközség
cím: 1052 Budapest, Deák F. tér 4.
tel.: 06 1 483 21 50
fax: 06 1 483 21 51
e-mail: deakter@lutheran.hu
web: www.deakter.hu

A lelkészi hivatal nyitvatartása:
A lelkészi hivatal nyitvatartása a rendkívüli helyzetre való tekintettel szünetel, azonban hétfőn, szerdán és pénteken délelőtt 9-től 11 óráig telefonügyeletet tartunk.